

rede den Deel, som har været særdegt i længere Tid, stiller sig jo i denne Henseende ikke gunstig. De Herrer ville, naar Statsrevisorerens Betænkning er omdeelt, see, at ogsaa disse have behandlet dette Spørgsmaal, og at Forholdet ikke just stiller sig særdeles gunstig i finantseel Henseende, men De ville tillige see, at Forholdet med Hensyn til de Jernbaner, vi kunne vente at faae aabne i det forestaaende Finantsaar, stiller sig i den Henseende endnu mindre gunstig, saaledes at vi, naar vi ville betragte dette Forhold med Forstandighed, ikke tør tillægge de Jernbaner, som vi navnlig i de senere Aar have bygget, nogen Værdi, der kan siges paa nogen Maade at æquivalere det Formuestab, Staten har lidt ved deres Anlæg. Jeg anseer det for at være af stor Vigtighed for Staten, at dette Forhold ophører, og jeg havde allerede i Slutningen af forrige Sæstion Velilighed til at lægge Thinget paa Sinde, af hvilken overordentlig Nødvendighed det var for os gennem den Skat, som Thinget da gav sit Bifald til, at sørge for en bedre Tilstand i den Henseende. Dette vil nu ogsaa for det forestaaende Finantsaar være lykkedes, idet det nemlig vil vise sig, at den Capitalforbrug, hvorpaa der er gjort Regning ved Finantslovsforslaget, som det forelægges, i det Hele taget udgjør 2,102,000 Rd., medens det Afdrag paa Gjælden, som samtidig betyres, udgjør omtrent 2,300,000 Rd., og dertil maa endnu føies det Afdrag, der i dette Aar ligeledes er beregnet at skulle finde Sted paa Statens Gjæld til Nationalbanken, hvilket er omtrent 260,000 Rd. Naar disse Afdrag paa Gjælden lægges sammen, faaer man en Sum af 2,560,000 Rd., medens vor Capitalforbrug kun er beregnet til 2,102,000 Rd., og De ville altsaa see, at der bliver en Sum tilbage af omtrent 450,000 Rd., hvormed vor Formuestilstand efter dette Forslag vil forbedre sig. Dette er vel i og for sig ikke noget meget stort Beløb, men det vilde dog være en heel Deel mere tilfredsstillende, dersom der ikke var een Betragtning, som jeg ikke tør holde tilbage. Det er den, at Grunden til, at dette Overskud kan vise sig, maa søges i, at der imellem Indtæg-

terne i det forestaaende Finantsaar findes en, som kun tildeels med Rette kan regnes Finantsaaret tilgode, nemlig Indtægten af den overordentlige Skat, thi det maa erindres, at Følgen af, at man paa Grund af de praktiske Fordele, det medførte, fordelte Terminerne paa den Maade, som det ffete ved Skatteloven, blev den, at de $\frac{2}{3}$ af Skattens Beløb komme til Indtægt i næste Finantsaar og kun $\frac{1}{3}$ i indværende Finantsaar. Naar man altsaa ikke vil give Finantsaaret mere, end hvad der rettelig kan tilkomme det, maa man fradrage fra det Beløb, der vil indkomme i overordentlig Skat i næste Aar, saa Meget af hele Indtægten, at det kun bliver Halvdelen af Skatten istedetfor $\frac{2}{3}$, og derved ville 3 — 400,000 Rd. gaae tabte. De Herrer ville saaledes see, at vi ikke egentlig tør sige synderligt Andet end, at der ogsaa med Hensyn til Statsformuen kan paaregnes en Egevegt i det foreliggende Finantslovsforslag mellem Gevinst og Tab. Jeg vil ingenlunde sige, at dette er noget heldigt Resultat, thi jeg mener, at man i fredelige Aar bør gaae frem i sin Formuestilstand; men jeg tror dog, at man paa den anden Side kan sige, at, naar man udgiver en saa betydelig Sum som den, der er Tale om paa dette Finantslovsforslag, til offentlige Arbejder, der ere af Interesse og Nytte for Landet, maa man ikke stille altsaa store Fordringer i den anden Hensende, og altsaa maa jeg dog antage, at den fremstillede Egevegt mellem Indtægter og Udgifter og mellem Formuetilvæxt og Formuenedgang i det Hele taget under de nu givne Forhold maa kunne anses for nogenlunde tilfredsstillende. — Med Hensyn til det Formelle ved Loven ville De finde, at man i alt Væsentligt har holdt sig til, hvad der nu ved en lang Praxis er blevet indført. Hift og her er der foretaget nogle Forandringer, som jeg haaber, at det ærede Thing vil finde at være Forbedringer med Hensyn til correct Postering og Overstuelighed. Det er ikke meget vigtige eller indgribende Ting, som Talen her er om. — Hvad Anmærkningerne angaaer, ville De ogsaa finde, at de trykte Anmærkninger ganske væsentlig stemme med, hvad vi kjende fra de tidligere Aar.